

Trilogie “Lessen van Meester G”

**Boek III. Het Pad van
Alchemistische Fusie**

tweede en vernieuwde druk

Konstantin Serebrov

©Serebrov Boeken, Den Haag, 2017
Telefoon: 31 (0) 70-352 15 65
E-mail: info@serebrovboeken.nl
Website: www.serebrovboeken.nl

ISBN: 978-90-77820-41-4

Tweede en vernieuwde druk

Redacteur: Maria Toonen
Vertalers: Maria Toonen en Gouri Gozalov
Correcties: Gouri Gozalov
Vormgeving: Konstantin Serebrov en Gouri Gozalov
Omslagontwerp: Gouri Gozalov

Voor de illustraties in dit boek werd gebruik gemaakt van gravuren uit alchemistische verhandelingen uit de 17e eeuw:

Viatorum, Tripus Aureus en Atalanta fugiens door M. Maier;
De Lapide philosophico door Lambsprinck; 12 Sleutels van Basil Valentine; Mutus Liber; Geschriften over Geloof en Leven door Gottfried Arnoldi, die welwillend werden afgestaan door Bibliotheca Philosophica Hermetica, Amsterdam.

Herdruk met toestemming van de bibliotheek.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VERSCHEENEN BOEKEN VAN KONSTANTIN SEREBROV

Trilogie 'Lessen van Meester G'

1. Volg mij
2. Leef drie incarnaties in een
3. Het Pad van Alchemistische Fusie

Serie 'Alchemistische Leringen'

1. Verhalen van de alchemistische Meester G en zijn leerlingen over het geestelijke Pad
2. Spirituele Alchemie in woord en beeld
3. Praktische Alchemie

Serie 'Het innerlijk Licht'

1. Lering van het innerlijk Licht
2. Geestelijke Adem: de Beoefening van Kriya Yoga

Serie 'Innerlijk Christendom'

1. Beschouwingen over het Pad van de Monnik, deel I
2. Beschouwingen over het Pad van de Monnik, deel II
3. De 22 Mysteriën van de Christelijke Weg

*Dit boek is ter nagedachtenis van
Vladimir Stepanov
alias Meester G*

INHOUDSOPGAVE

Lijst van illustraties.....	7
Voorwoord van de vertalers	8
Hoofdstuk I. De Schoolruimte in de Stad der Dwazen.....	9
Hoofdstuk II. Inwijding door vrouwen.....	62
Hoofdstuk III. De onzichtbare stad Thule.....	104
Hoofdstuk IV. Confrontatie tussen mystieke dames	135
Hoofdstuk V. Cool-jazz en werken aan jezelf	164
Hoofdstuk VI. De spelletjes van mevrouw Hyacintha	186
Hoofdstuk VII. Het dertiende Arcanum.....	208
Hoofdstuk XIII. Admiraal's piratengist	219
Eindnoten.....	257

LIJST VAN ILLUSTRATIES

Illustratie 1. Kaftafbeelding: twee engelen, die de alchemistische Meester helpen het proces van transformatie in de zielen van zijn leerlingen door te voeren, houden het gesloten vat met androgyn erin in hun handen. Androgyn betekent in de alchemie dat na het ondergaan van enkele alchemistische behandelingen de leerling de kiemen heeft verworven van de eigenschappen van het vurig streven naar het Hogere, naar God en de productiviteit op het geestelijke Pad, die behoren tot het mannelijke beginsel en warmte, en ontvankelijkheid en de capaciteit van het zweven in de hogere sferen, die behoren tot het vrouwelijke beginsel.

Androgyn houdt een drietand in zijn hand, die het ondergaan van het drievuldig zuiveren symboliseert: van lichaam, ziel en geest. Het alchemistische vat is goed afgesloten omdat de androgynesubstantie zeer instabiel is en snel kan verdampen bij de verhoogde alchemistische temperatuur oftewel de beproevingen.

Illustratie 2.	11
Illustratie 3.	30
Illustratie 4.	59
Illustratie 5.	63
Illustratie 6.	76
Illustratie 7.	91
Illustratie 8.	96
Illustratie 9.	147
Illustratie 10.	153
Illustratie 11.	171
Illustratie 12.	176
Illustratie 13.	206
Illustratie 14.	214
Illustratie 15.	222
Illustratie 16.	254

VOORWOORD VAN DE VERTALERS

'Het Pad van Alchemistische Fusie' is het laatste deel van de Trilogie 'Lessen van Meester G'. Het verhaal gaat over de verdere kennismaking van Kasyan en Gouri met voormalige leerlingen van G, en hun pogingen om hen geheime kennis te ontfutselen. Maar de intriges van een 'alchemistisch hof', dat G in Moskou creëerde als onderdeel van zijn missie, vergroten de tegenstellingen en conflicten tussen Kasyan en Gouri. G onderwijst hen hoe ze innerlijk een positief contact met de Straal van de School en met elkaar kunnen houden, terwijl het 'Hemelse Vuur' wordt aangewakkerd en de temperatuur in de alchemistische oven, genaamd 'atanor', stijgt. Met behulp van de verhoogde temperatuur zorgt de Meester ervoor dat in zijn leerlingen nieuwe, edele eigenschappen ontwikkeld worden.

Na de beproevingen in het alchemistische vuur ontvangen Kasyan en Gouri hun eerste alchemistische inwijding. Deze inwijding opent voor hun de mysteriën van het alchemistische stadium, genaamd Nigredo. De 'ge-astraliseerde' realiteit van dit stadium is beschreven in de bijlage van de Trilogie, getiteld 'Avonturen van Meester G en zijn trouwe discipelen Sul en Asfalt in de Nigredo Vallei, of Eigentijdse Alchemie', die eind 2017 gepubliceerd zal worden.

Echter om de Meester G, op zijn alchemistische Pad van het Licht te kunnen volgen, moeten Kasyan en Gouri het stadium van reiniging, genaamd 'Albedo', ondergaan. Dit stadium en verschillende technieken voor de reiniging van de ziel en het veredelen van de waarneming zijn beschreven in de reeksen boeken van Konstantin Serebrov getiteld 'Alchemistische Leringen', 'Innerlijk Licht' en 'Innerlijk Christendom'.

Maria Toonen en Gouri Gozalov
Den Haag, mei 2017

HOOFDSTUK I. DE SCHOOLRUIMTE IN DE STAD DER DWAZEN

De trein arriveerde om tien uur 's ochtends in de Stad der Dwazen. Ik pakte mijn koffer en ging met de tram naar Nica. Het was volop lente. Ik vond het fijn om vanuit de tram toe te kijken hoe een briesje de zware, groene takken van de populieren deed wuiven.

Ik vond het mij reeds bekende huis snel en ging het koele portiek binnen. Na lang aanbellen deed een man open van ongeveer veertig jaar, in een wit onderhemd en een gemakkelijk zittende broek.

'Wat moet ze nou met zo'n boerenkaffer,' dacht ik chagrijnig.

'Wat moet je?' vroeg de potige kerel, terwijl hij dichterbij kwam.

'Eigenlijk kom ik voor Nica...' zei ik, en deed een stap achteruit.

'Ze woont hier allang niet meer.' Dit zeggend stopte hij een stukje papier met haar nieuwe adres in mijn hand.

Na anderhalf uur zoeken kwam ik bij een huisje uit de vrije sector. Het hek knarste toen ik het open deed. Witte narcissen groeiden uitbundig aan weerskanten van een bochtig paadje. Een hond sprong tegen me op en begon woedend te blaffen. Een kwieke, oude vrouw kwam naar buiten en kalmeerde misnoegd de hond.

'Bent u degene bij wie Nica een kamer huurt?' vroeg ik.

'Wel, ja, ze huurt inderdaad bij me,' antwoordde ze, en liet de hond wat losser. 'Maar personen van het mannelijk geslacht mogen niet bij haar op bezoek,' voegde ze er kwaadaardig aan toe.

'Het zijn altijd dit soort feeksen,' dacht ik, 'die een dappere zoeker verhinderen om op het Pad verder te komen.'

'Hij blijft maar een minuutje!' riep Nica, die intussen in de deuropening verschenen was, vrolijk uit.

Ik beefde.

'Denk erom, dat je hem niet onder je bed verstoopt,' zei de oude feeks toen ik het huis betrad.

'Het is alsof je in staat van beleg bent. Niemand kan er doorheen breken om bij je te komen,' merkte ik op.

'Maar ik voel me hier lekker,' antwoordde Nica.

Ik bekeek haar gezellige kamertje. Er stond een bed, bij het raam een tafel en de muren waren behangen.

'Blijf je hier lang?' vroeg ze, met een liefhebbende glans in haar ogen.

'G heeft me opgedragen om hier een mystieke groep op te richten en de stad op zijn komst voor te bereiden.'

‘Denk je niet, dat hij je capaciteiten wat heeft overschat?’ grijnsde ze.

‘Dat is precies waar ik nog achter moet komen,’ pareerde ik.

‘Maar waar moet je wonen?’

‘Ik zou graag bij jou intrekken, maar jij hebt je, samen met je oude dame, zo vernuftig afgesloten, dat ik alleen nog maar op straat kan verblijven.’

‘De oude dame bewaakt alle hoeken van het huis en de hond bewaakt de voordeur,’ zei Nica, thee inschenkend. ‘Maar omdat je een speciale opdracht van de Kapitein hebt, zal ik je helpen. Er is een geheim achterpaadje naar mijn raam. Het loopt langs de muur. Je moet door een paar tuinen heen en die worden ook door honden bewaakt. Maar ik hoop dat het je lukt. Na de drie gebruikelijke bonzen doe ik het raam open. Maar kijk uit, dat je niet bij m’n hospita terecht komt, want haar raam is vlak naast het mijne.’ Ze begon te lachen.

‘Sinds ik het Pad betreden heb, geeft het leven mij geen kans om mijn aandacht te verslapen...’

‘Wees niet bang,’ zei Nica bemoedigend, ‘zo gaat het ook met mij...’ Gezellig pratend vlogen de uren voorbij.

‘Luister eens, jongeman...’ De wrevelige hospita stak haar hoofd om de hoek van de deur en zei: ‘Je moet nu gaan. Het is al elf uur. Anders zal ik jou en je vriendin van goeden huize samen op straat zetten.’ Vol zelfmedelijden verliet ik Nica en doolde door de nachtelijke straten, genietend van mijn grenzenloze vrijheid en de stralende sterrenhemel. Ik wachtte tot het een uur in de nacht was. Toen klom ik over de hekken en sloop ik langs de waakhonden naar het donkere raam van Nica. Ik bonsde er voorzichtig op.

‘Stel je voor, dat die feeks haar hoofd nu naar buiten zou steken?’ dacht ik gespannen.

Maar ik had geluk. Nica verscheen achter het donkere glas en wenkte me opgewekt.

‘Kun je door het bovenlicht klimmen?’ vroeg ze. ‘Het grote raam is sinds de winter verzegeld.’

‘Ik zal het proberen,’ antwoordde ik. Met moeite wurmde ik me door het raampje en toen ik er doorheen was viel ik op de grond.

‘Kon je niet wat stiller vallen?’ fluisterde Nica. ‘De hospita blijft klaarwakker, sinds ze mijn deugdzaamheid bewaakt.’

‘Dat geeft niet, ze slaapt al. Hoor je dat gesnurk achter de muur niet? Je kunt beter iets over jezelf vertellen, bijvoorbeeld, hoe het nu is tussen jou en Silver?’

'Silver schrijft me niet, en ik hem ook niet. En verder is alles hetzelfde gebleven: de universiteit en mijn thuis. Ik bestudeer ook nog Gurdjieff en een paar dagen geleden kreeg ik Ouspensky¹. Zonder het gladde Dek van het Schip is er alleen het horizontale leven.'

'Maak je niet druk,' merkte ik op, 'binnenkort komt je leven weer in de eerste kosmische versnelling.'

'Ik heb een paar interessante mensen ontmoet,' zei ze. 'Ik zal je hun telefoonnummers geven. Zij zijn net als wij op zoek naar het Pad naar de Hemelen.'

Illustratie 2. Voor het begaan van het Opgaande Pad moet de innerlijke balans tussen de vrouwelijke en de mannelijke beginselen gevonden worden.

Vroeg in de ochtend glipte ik ongemerkt uit Nica's kamer en ging de stad in. Mijn hart voelde etherisch en licht, en ik woonde de dienst

van de naburige Orthodoxe Kerk bij. De biecht en de gebeden reinigden mijn ziel en ik kreeg weer heimwee naar mijn geestelijke moederland. Ik wilde het vast en zeker bereiken. Mijn taak was niet eenvoudig, maar met Nica's hulp zou ik hem kunnen uitvoeren.

De zon stond stralend aan de hemel en verwarmde de in de nacht afgekoelde straten. Jonge meisjes liepen in mijn richting en een van hen lachte me toe.

'Dat is een goed teken,' dacht ik even, en liep toen naar een telefooncel.

Ik vouwde het papiertje met de telefoonnummers, dat ik van Nica had gekregen, open. Het waren er maar twee. Het eerste nummer was van een zekere Vasja, en het andere van een onbekend wezen, Rikki-Tikki-Tavi² geheten. Ik besloot daarmee te beginnen.

Ik belde en een manlijke mangoeste nodigde me uit om direct naar hem toe te komen. Hij woonde in een arbeiderswijk aan de rand van de stad, in een oud huis van twee verdiepingen. Ik stak een stoffig erf met lijnen vol wasgoed over. Er schreeuwden kinderen en er ruzieden huisvrouwen. Ik dacht even: 'Het is vast niet gemakkelijk voor Rikki om temidden van deze aardse drukte naar Verlichting te streven.'

Nadat ik aangebeld had opende een enorme vrouw met een katonnen schort de deur. Ze zei: 'Kom binnen' en knikte naar de balkon deur. Het balkon was volgestouwd met potten komkommer en jam. In een hoek stond een uitgemergelde kerel op zijn hoofd. Hij droeg een gebleekt T-shirt en hij leek inderdaad op een kwieke mangoeste. Hij tuimelde om en schudde mijn hand: 'Zo, zeg, vertel me eens over je Meester.'

'Mijn Meester is geen watje maar ik kan hem onmogelijk in een paar woorden beschrijven,' antwoordde ik. 'Het is beter dat je hem een keer met eigen ogen ziet, in plaats van honderden verhalen over hem te horen.'

'En mijn leven is gewoon verrot,' zuchtte hij. 'Alles wat ik zie is huis, werk en worst. In deze incarnatie zal ik een onberispelijke huisvader zijn, maar in mijn volgende incarnatie moet ik echt geboren worden als een Tibetaanse monnik.'

'Waarom zou je wachten tot je volgende incarnatie?' vroeg ik een gereserveerde verbazing tonend. 'Dat zou je ook in je huidige incarnatie kunnen presteren.'

'En mijn vrouw dan?' zei hij met grote, angstige ogen.

'Ga gewoon bij haar weg, dan ben je van al je problemen verlost.'

'Hoe kan mijn lieve vrouw zonder mij leven?' jammerde hij.

‘Ze zal vast gelukkiger zijn met iemand anders,’ zei ik, zijn fragiele constitutie in aanmerking nemend.

‘Dat laat mijn geweten niet toe,’ kapte Rikki af. ‘Ik ben een man met verantwoordelijkheidsbesef.’

‘Dit is meer een kwestie van besluiteloosheid dan van geweten,’ merkte ik op. ‘Ik raad je aan om ‘De reis naar het Westen’ te lezen. In dat boek wordt alles gezegd over het soort geweten dat men moet hebben.’

‘Daar heb ik alles over gelezen,’ zei hij afwijzend. ‘Hier, onder mijn bed, ligt een hele bibliotheek. Maar als je Meester hierheen komt, stel me dan direct aan hem voor.’

‘Kom op! De was moet uitgewrongen worden,’ riep zijn vrouw, die naar het balkon kwam. Dappere Rikki sleepte zich gehoorzaam naar de keuken.

‘Deze knul zit veilig onder zijn vrouw’s rokken,’ dacht ik, ‘maar toch wil ik proberen een menselijk wezen van hem te maken.’ Opgewekt ging ik naar buiten, de frisse lucht in. Ik ging op een bank in het park, onder een berkenboom, zitten en verwarmde me in de heldere zonnestralen. Ik maakte wat korte notities in mijn dagboek en, om me op de Straal van de School af te stemmen, las ik wat notities van G’s woorden: ‘Onze opdracht is zo groots en verheven, dat slechts een paar moedige mensen hieraan kunnen deelnemen. Deze mensen hebben genoeg van het groeien in het broeikas-gedeelte van de School en kinderachtige oefeningen te moeten doen. De oefeningen van de School zijn bedoeld om de waarneming van de leerlingen te verschuiven naar het bewustzijn van het bovennatuurlijke leven. Alleen als de leerling feitelijk aan het bovennatuurlijke leven deelneemt, als hij zich verdiept in het leven van de wereld achter het gordijn, zal hij in staat zijn deel uit te maken van het voorste detachement van de mensheid, en zijn eerste stap op het opwaartse Pad zetten. Met andere woorden, hij zal langs de eerste Bewakers van de astrale Drempel komen, en in de Tempel worden toegelaten. Vóór die tijd blijven al zijn pogingen in de sfeer van fantasieën en bevindt hij zich op de afvalhoop van het kosmische leven.’

Ik herstelde me en belde Basil op.

De tweede kandidaat voor het Schip had zich iets beter gesetteld dan zijn vriend. Hij woonde met zijn jonge, aantrekkelijke vrouw in een nieuw huis. Desondanks maakte hij een trage, futloze indruk.

‘Hij is een watje of een loser,’ schatte ik hem in.

Hij nodigde me hartelijk aan de tafel uit en vertelde me over zijn zware leven: ‘Toen ik zestien was, las ik een boek van Shivananda³

over meditatie. Ik kreeg de vurige wens om door middel van meditatie de Hoogste Vrijheid te bereiken. Ik bracht honderden uren in meditatie door. Soms kwam ik zelfs in contact met mijn Hoogste Zelf, en dan veranderde mijn saaie leven in een leven van kosmische diepten, en die wilde ik niet meer verlaten.

Om tijdens de meditatie in de juiste houding te blijven, bond ik een touw om me heen, zoals Tibetaanse monniken dat doen, en bleef zo langdurig in de tranestaat. Op een keer kwam mijn grootmoeder bij me langs. Toen ze me in deze, voor haar rare, toestand zag, belde ze een ambulance. De ziekenbroeders brachten me rechtstreeks naar het gekkenhuis. Toen de doktoren in het gekkenhuis hoorden, dat ik naar Verlichting streefde, spotten ze me vol met aminazin⁴, zodat ik niet meer kon lopen en mijn armen en benen voortdurend alle kanten op schokten.

Er was een jonge verpleegster, Vera, die me hielp. Op eigen initiatief en op eigen verantwoordelijkheid haalde ze me met grote moeite uit dat verschrikkelijke gesticht en bracht me naar haar huis, waar ze me alles gaf wat ik nodig had. Ik had twee jaar nodig om weer tot mezelf te komen. Ik moest weer leren lopen, lezen en schrijven. Begrijp wel, ze redde mijn leven. Nu is Vera mijn vrouw en mijn leerlinge tegelijk...'

Ik keek bedroefd naar Basil. Nu, hij had pech gehad. Hij kwam me voor als een vormeloze pudding en hij zou niet in staat zijn zijn bewustzijn te focussen op het éne doel: weer een menselijk wezen te worden. Nee, Basil was niet geschikt voor het leerlingschap. Hij behoorde tot hen, die op het slagveld gewond zijn geraakt. Zijn plaats was nu op de achtergrond, want alleen gezonde mensen zijn geschikt voor de frontlinie. Ik nam afscheid en vertrok, maar had nog een flauwe hoop dat ik tenminste twee personen, Rikki en Basil, kon voorbereiden op een ontmoeting met G.

Het was nog te vroeg om naar Nica terug te gaan en dus ging ik naar het stadspark. Ik wilde me in enkele thema's van gesprekken met G verdiepen, om mijn schakel met zijn lering te versterken en me op hogere vibraties af te stemmen. In mijn dagboek las ik: '...Pas wanneer je op Aarde opdrachten van een hogere Egregor uitvoert, kun je beginnen echt aan jezelf te werken. Dan komen er echte moeilijkheden en wordt de dood je raadgever op het Pad. Dan zal voor het eerst de deur naar het werkelijke kosmische leven zich openen. Daar waait niet alleen de warme zuidenwind maar ook de ijzige noordenwind. Vóór die tijd zijn je gebeden tot een hogere Godheid en je uiteenlopende oefeningen puur wereldlijk getint. Die wereld-

lijke tint verraad zich door een schijnheilige valsheid, die uit onze lichamelijke behoeften en de behoeften van onze ziel voortkomt. Pas als de leerling deelneemt aan het leven in de Egregor, begint hij zijn opwaartse tocht op de Gouden Ladder.

De beschermende sfeer in het broeikas-gedeelte van de School is noodzakelijk. In die sfeer wordt de zwakke menselijke geest voor een periode van decennia op het kosmische leven voorbereid. In het kosmische leven is geen plaats voor zwakheid, zelfmedelijden en zelfrechtvaardiging, en men moet alles met zijn eigen bloed betalen.

Als je ademhalingsoefeningen doet en regelmatig bidt, werk je langs de eerste lijn. Als je je vrienden helpt, werk je langs de tweede lijn. En als je de Hemel op de juiste manier boven de aarde stelt, wat betekent dat je de wind van een hogere Egregor door je heen leidt, dan hebben we met de derde lijn van werken te maken. Op dat punt begint een echte strijd met jezelf, geen speelgoedstrijd maar een authentieke strijd. Er is dan geen ruimte voor goedkope trucs ter vervanging van een echt leerproces, en alles gebeurt juist daar. Men nadert de voorste rij in de frontlinie, en in de frontlinie vliegen projectielen rond en kun je omkomen.'

Ik keek om me heen. Boven me scheen de avondzon vredig, de bladeren van de kastanjabomen trilden licht in een zachte briesje en de vogels floten.

'Wat zou ik graag de kosmische frontlinie bereiken!' dacht ik.

Naast de opdracht om voor G's komst een groep mystici te verzamelen, moest ik nog iets doen: genoeg geld verdienen voor het volgende studiejaar. Ik besloot Goudblauw te bellen, want ze had beloofd me te zullen helpen.

Een uur later stapten Goudblauw en ik langs de kade. Sneeuwwitte kotters gleden over de rivier en mijn hart zong, omdat zo'n aantrekkelijke dame naast me liep.

'Ik zal je naar een vriend van mij brengen, een nogal bekende kunst schilder,' zei ze.

'Streeft hij ook naar Verlichting?' vroeg ik hoopvol.

'Hij streeft ernaar om rijk te worden,' lachte Goudblauw, 'en voor jou kan het contact met zo iemand nuttig zijn. Hij heet Vjatjeslav, of gewoon Artiest. Hij kent de weg in de sociale mechanica van menselijke wezens erg goed en hij is daarin een niet te evenaren gids.'

'Maar hoe is hij van plan rijk te worden?' vroeg ik verbaasd.

Vjatjeslav verdient geld aan opdrachten voor mozaïekwerk. Het gaat erom een rijke klant te vinden. Vjatjeslav bewerkt de voorzit-

ters van de kolchozen⁵ op meesterlijke wijze. Hij weet alles over verborgen fondsen en hoe er op wettige wijze geld uit te krijgen voor het financieren van decoratiewerk.'

'Het klinkt ontzettend ingewikkeld!' zuchtte ik.

'Het is niet te vergelijken met het mediteren van jou?' lachte Goudblauw.

We arriveerden bij een langwerpige, verwaarloosd huis. Onder de ramen groeiden brandnetels en wilde uien.

'Hallo,' groette Goudblauw een jongeman, die op het balkon van de eerste verdieping een sigaret stond te roken.

Ik keek op naar hem. Hij leek als twee druppels water op Ostap Bender⁶.

'Wees gegroet, arme van geest,' antwoordde hij nadat hij mij met een ervaren blik had opgenomen. 'Kom binnen.'

We gingen naar binnen en een uur later begon mijn 'zolder' al in te storten.

'Het financiële schaakspel is iets groots,' vertelde hij me. 'Zonder dat blij je altijd een arme sloeber en werk je altijd voor anderen, niet voor jezelf.'

'Ik vind dat niet het allerbelangrijkst,' bracht ik er tegenin. 'Zie je, de hele gemanifesteerde wereld is slechts een droom van Brahma, en je moet er tegen iedere prijs uit zien te komen en Verlichting proberen te bereiken.'

'Wat weerhoudt de grote Brahma ervan te dromen dat we rijke mensen zijn?' reageerde Artiest. 'Alleen wijzelf verhinderen dat. Als je een stalker wilt zijn, is het niet genoeg om alleen Castaneda te lezen. Je moet ook in het sociale leven een krijger zijn. Als je iets wilt leren ga dan met mij mee naar de OBCOM⁷ van de Partij, om een opdracht van hem los te krijgen.'

'Hoe kan ik daarbij van nut zijn?' vroeg ik verbaasd.

'Je gaat met me mee om onze zaak gewicht te geven. Je begrijpt niets van dit leven en ik zal je sociale stalking leren.'

Ik bracht de nacht bij Artiest door, en de volgende ochtend stapten we in een nieuwe 'Moskvitch'⁸ om allerlei instanties te bezoeken.

'Nog één keer,' zei Artiest, terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd veegde na een gesprek met de volgende functionaris op de lijst, 'en dan knoopt hij de koordjes van zijn beurs los om ons mozaïek te betalen. Morgen bezoeken we hem weer.'

De volgende dag ging het echter net zo. De tijd ging voorbij en er gebeurde niets. Ik begreep dat ik geen stap dichterbij Verlichting kwam en mijn hoop om gemakkelijk geld te verdienen vervaagde.

's Avonds verzamelden de plaatselijke esoterici zich in Artiest's flat, want hij had ze allemaal een baan beloofd. Ze luisterden belangstellend naar mijn verhalen over het Schip, maar hun zielen waren nog niet klaar voor een zeiltocht, op zoek naar het Gulden Vlies.

'Het is bekend dat deze haveloze esoterici tot de armste mensen behoren,' zei Artiest, 'want ze besteden al hun geld en hun tijd aan het kopen van esoterische verhandelingen en het lezen over de manieren om in de hogere werelden te komen. Ze zullen er echter nooit komen, want, alleen omdat ze zelf niets zijn, sterven ze van verlangen om in de Hemelen te komen. Ze denken, dat ze dan gered worden van het verval, waarin ze zich hier en nu al bevinden. In ieder geval leer ik ze om tenminste te werken.'

Door het oponthoud en de stagnatie in de situatie met Artiest, besloot ik Goudblauw weer te bellen.

'Dat is lang geleden,' zei ze.

'Ik heb mezelf voorbijgestreefd bij de zoektocht naar kandidaten voor het Dek-dat-niet-bestaat,' zei ik. 'Wil je me weer helpen?'

'Ik word alleen interessant voor je, als alles mislukt, hè?' grijnsde ze. 'Om je kleine, zwakke esoterische kring wat op te krikken,' zei Goudblauw gewichtig, 'Stel ik voor dat je John ontmoet. Je hebt kennelijk vergeten dat hij een onafhankelijke adept van de Stad der Dwazen is, hij heeft een esoterisch theater georganiseerd en hij is een dikke vriend van aantrekkelijke actrices. Hier is zijn telefoonnummer.'

'Dank je wel, lieverd, ik sta nu karmisch bij je in het krijt!'

'Dat heb je al afgelost,' antwoordde ze.

'Hoe heb ik dat zo snel gedaan?'

'Je hebt me aan Silver voorgesteld. Hij nodigt me nu uit om naar Moskou te verhuizen.'

'Jij bent wel vlot,' zei ik verwonderd. Nu begreep ik waarom Silver het contact met Nica verbrak.

'Leer van me, jongen, en je zult het ver brengen.'

Ik belde John op en werd uitgenodigd om direct naar zijn theater te komen. Ik arriveerde met de tram bij het enorme gebouw van de fabrieksclub, waar John zijn intrek had genomen. Ik ging door de massieve, eiken deuren naar binnen. De repetitie was net voorbij. Aantrekkelijke meisjes fladderden als een zwerm vlinders om John heen.

'Wat een schitterende plek,' dacht ik en liep opgewekt naar het podium. 'Ik heb nu een waardevolle opdracht, en die is om deze leuke actrices te helpen bij het bereiken van Verlichting.'

‘Hallo, Kasyan,’ riep John, ‘leuk je weer te zien. Hoe ben je hier terechtgekomen?’

‘De stad moet voorbereid worden op de komst van de karavaan van Brambilla.’

‘Nou, dan ben je hier op de juiste plaats,’ en John barstte in lachen uit.

Op dat moment kwam een meisje van achter de coulissen tevoorschijn. Ik voelde direct een ongebruikelijke, natuurlijke kracht in haar. Van onder haar zwarte wimpers bekeek ze me hooghartig. Toen ging ze op een stoel bij een van de coulissen zitten en, vermoeid achterover leunend, nam ze een trekje van haar sigaret.

‘Dat is de enige vrouwelijke krijger in de stad,’ zei John glimlachend. ‘Ik noem haar Aikido.’

Ze keerde zich tot mij en zei rustig: ‘Als je me zo strak aankijkt, rijzen er onbegrijpelijke stromen op uit de diepte van mijn ziel.’

‘Dat komt, omdat ik in mijn bewuste dromen in heel vreemde sferen terecht kom.’

‘Ook ik bezoek de werelden achter het gordijn,’ zei ze afstandelijk, en blies krullende rook uit. ‘Ik reis in mijn dromen, maar soms word ik, om onbekende redenen, bezocht door blauwe lijken, waar ik vreselijk bang voor ben.’

‘Ik kan je ermee helpen, als je een paar vragen beantwoordt.’

‘Ik kan me niet helemaal voor je openstellen, omdat er iets in mij is dat je zal afschrikken.’

‘Dat is nou juist de betekenis van communicatie, om onszelf meer open te stellen en een bepaalde diepte te bereiken.’

‘Dat durf ik niet.’

‘Ik ga je nu iets over de mystiek vertellen,’ stelde ik voor, ‘over God. Probeer te ontdekken welk deel in jou dit waarneemt.’

‘Ik neem je alleen waar via mijn buik, wat je me ook wijs maakt.’

‘Kan jouw lagere ‘verdieping’ aan God denken?’

‘Mijn buik kan alleen God in mannen bevatten. Op een keer, tijdens een feestje, zei ik in een vlaag van woede, dat God noch de duivel mij nodig had. Die avond werd ik opgebeld en een zware basstem vroeg mij: ‘Waarom heb je mijn naam genoemd?’ Mijn ziel werd gevuld met duistere emanaties uit de hel en een zwavellucht verspreidde zich in mijn kamer. Ik begon uit afschuw wanhopig te bidden. Desalniettemin bleek mijn hand de volgende dag ernstig gewond te zijn.’ ‘Je lijkt me nog ingewikkelder in elkaar te zitten dan je verhalen,’ merkte ik op.

Laat in de avond slaagde ik erin om ongedeerd langs de kwaadaardige honden, over de hekken en langs de heks te komen. Toen kroop ik op de gebruikelijke manier door het bovenraam en bereikte Nica's kamer.

'Zou het niet beter zijn als je wat later komt, bij de ochtendschemering?' vroeg ze geërgerd.

'Ik heb een erg vreemd meisje ontmoet in het theater van John. Ze heet Aikido. Ik denk dat ze mystieke kwaliteiten heeft.'

'Naar welke chakra's heb je het meest gekeken,' informeerde Nica kil, 'de bovenste of de onderste?'

'Ik keek naar al haar chakra's tegelijk,' bekende ik, 'en daarom wil ik haar bij onze esoterische groep krijgen.'

'En wat mij betreft,' zei Nica, 'ik had vandaag besloten de ontspanningspraktijk uit te proberen en ik kwam in een subtiele staat. Ik kreeg direct een beeld uit de wereld achter het gordijn. Het was een beeld van G als pelgrim en er was niets werelds aan hem. Wat de persoon betreft over wie je sprak, kan ik je zeggen dat ik haar ken en dat ik tot op heden niets mystieks in haar heb kunnen ontdekken.'

'Je bent jaloers. Aikido is een geboren schaker. Ze heeft een veerkrachtige tonal...'

'Voorzover ik weet heeft ze alleen een veerkrachtige boezem,' grijnsde Nica.

'Ik zie niets ruws in haar,' sprak ik tegen, 'ze kan een echte krijger worden...'

'Ga maar door,' lachte Nica. 'Je illusies zijn net zeepbellen, en hoe meer jij ze met jezelf opvult, hoe eerder ze uit elkaar zullen spatten.'

'Nou, we zullen zien.'

Het lukte me om Aikido binnen een paar dagen te temmen. Ik leerde haar hoe ze moest mediteren en een techniek om persoonlijke kracht op te bouwen. Ook probeerde ik om de kennis, die ik van G ontvangen had, aan haar over te dragen. Artiest nam Aikido mee naar verschillende kolchozen om de praktijk van het sociale stalen en acteren te leren. 'Eindelijk hebben we het ontbrekende Yin element,' zeiden we blij tegen elkaar. Maar Nica deed niet mee. Ze lachte minachtend om ons enthousiasme en kwam minder vaak bij Artiest langs.

'Wat jammer dat je niet door de jaloezie-test bent heengekomen,' zei Artiest tegen haar. Maar op een keer, toen we om drie uur 's nachts bij Artiest bezig waren met onze plannen de OBCOM te over-

meesteren, kwam ze binnen. Haar jurk was verkreukeld en zat vol wijnvlekken en haar haar zat slordig, maar ze lachte tevreden.

'Wat is er met jou gebeurd?' vroeg ik, en kreeg het koud.

'Ik heb Aikido's ondergrondse leven onderzocht,' antwoordde Nica triomfantelijk.

'Vertel eens,' zei ik, terwijl ik haar omhelsde en Artiest haar een kop thee gaf.

Ik belde haar vandaag op en zei dat ik genoeg had van al die oefeningen en dat ik rijp was voor wat rust en vermaak. Aikido leefde met me mee en zei: 'Het is daar de hoogste tijd voor, arm ding, je bent in Kasyan's klauwen terechtgekomen. Hij is zo jaloers, dat hij je hypnotiseert, opdat je het echte leven niet zult zien.'

'Wat bedoel je?' vroeg ik belangstellend.

'Kasyan geeft alleen om zijn eigen plezier en verbergt dat achter verheven woorden. Hij is een echte huichelaar en een intrigant. Als je wilt, kan ik je aan echte mannen voorstellen, die weten wat een vrouw nodig heeft.'

'Misschien kan ik dat eens proberen,' antwoordde ik, 'het kan toch geen kwaad.'

'Kwaad?' zei ze minachtend. 'Je zult gewoon voelen wat het echte leven is. Wij vrouwen hebben behoefte aan extreme gevoelens, en zonder dat is het alsof we in slaap gevallen zijn!'

We spraken laat in de avond af in café 'Caprice'. Aikido droeg een leren minirok en een gemakkelijke bloes met een blote schouder. Haar lippen glinsterden van een glanzende lipstick.

'Wil je weten wat echt stalken is?' vroeg Aikido me hooghartig.

'Kasyan heeft je waarschijnlijk niet verteld, dat stalken voor vrouwen in feite een manier is om macht over mannen te krijgen.'

We gingen aan de bar zitten en toen Aikido merkte dat ik verwonderd naar haar staarde, zei ze: 'Ik heb er genoeg van om papa's en mama's dochtertje te zijn en naar die ouwe idioten te luisteren. Mannen die me zien hebben slechts één gedachte, en dat is hoe ze me in bed kunnen krijgen. Maar ze hebben in bed niets te bieden. Je weet gewoon niet wat een echte man is.'

'Waarom zou ik macht over mannen willen hebben? Ik wil alles in dit leven zelf bereiken, door mijn eigen innerlijke ontwikkeling.'

'Het is veel gemakkelijker om alles via mannen te krijgen. Het zijn idioten en je hebt ze zo aan de haak. Kijk maar!' Aikido zond een smachtende blik naar drie maffiosi types, die aan een tafel in de hoek zaten.

Ze sprongen als door een angel gestoken op en renden naar ons toe.